

**Radikalska vlada prodala Nemcem na ljubo
naše gospodarske in narodne interese. —
Ubija slovensko obrt in industrijo. — Vrača
Avstrijem šulferajnske šole. — Ubija naše
denarne zavode, ki imajo še izza časa pred
prevratom naložbe v Avstriji.**

Znamenit govor dr. Kukovca. — Kaplan Gašparič soglaša.

Nedejski govor dr. Kučkovca na Slatišnici je napravil na navzoče zborovalce vseh strank tak utis, da je vstal nazadnje kaplan od Sv. Križa in ko se mu je dala beseda, izjavil, da sprejema stališče dr. Kučkovca, ki je pravo.

Govorilo se je namreč o dveh stvareh, ki celo nacionalno javnost zadnje dni zavzemata, o pogajanjih radikalne vlade v nemškem vprašanju in zapiranju nacionalistov.

Se pred tednom dni, ko je dr. Kukovec s svojim imenom objavil protest slovenski javnosti! zoper reševanje nacionalnih vprašanj v času volitev brez udeležbe Slovencev v korist Nemcev, dobivali smo popravke, da to ni res in da je ta protest perpleksno početje dr. Kukovca! V nedeljo je mogel dr. Kukovec, ne z zadoščanjem, ampak z žalostjo na shodu v Slatini, povdariti, da ni bil perpleksen njegov protest, ampak je bilo prokletstva vredno postopanje vlade. Danes vlada v svojih objavah sama mnogo več priznava, nego je takrat dr. Kukovec samo mogel slutiti. Trgovskim agentom iz Avstrije se bode dala prosta pot v Jugoslavijo, da se pregazi šibka slovenska obrt in industrija, ki se je bila po vojski znatno razvila, tako da bi mogla kmalu kriti potrebe cele Jugoslavije. Finančni minister kot kandidat nemčurjev v Mariboru odpira z znižanjem carine tri tedne pred volitvo meje na široko za izvoz živine, tako da v teh krajih v malo tednih nikdo ne bode več mogel kupiti za domačo prehrano koščka govedine, ker bode predraga.

Z nobeno prijateljsko državo še nimamo po vojski tarifnih pogodb. Avstriji objavlja Pašić kot prvi državi take koncesije v škodo slovenske industrije! Dr. Lenard pa istočasno piše, da za dobro mednarodno razmerje s sosedi treba žrtev, saj smo tudi Grčiji dali 200.000 Slovanov.

Pa še mnogo več; Pašić ni le podpisal naš te dni sporazuma o šekvestrih, ki ga je odlagal dve leti brez potrebe, samo da so radikalski ministri nagrabili milijone za volilni sklad. Pogodba se je sklenila brez vsake potrebe na račun nacionalnih pridobitev Slovencev! Šulerajske bole, ki so prešle po razpadu teh z novim stanjem nacionalne države nerazdružljivih društev z rednimi pogodbami v roke slovenskih občin, morajo se vrniti! O vsem tem ukrepa vlada v sumljivi naglici, ko baranta za nemške glasove. Slovencev pa ne zasliši. Brez vsake pravice dovoljuje, da lahko odplačajo

V znamenju „asimilacije“.

Raznarodovanje jugoslovenske Istre.

Trst, 22. februarja.

rale zgleđovati nad njimi in da teli svoboščin ne bodo zajamčevali samo zakoni, temveč predvsem tisti italijanski čut svobode, ki je ostal neomračen celj dve tisočletji. Minili ste odtlej, ko je conte Sforza podal to slovesno zagotovilo, že skoraj dve leti, toda mi Jugoslovenci v Italiji ne samo nismo bili deležni najmanjše narodne svoboščine, zajamčene nam s kakim laškim zakonom, ker doslej še sploh ni bil predložen laškemu parlamentu zakon, ki bi govoril o naših svo-

boščimali, temveč smo morali slišati celo iz ust tistega, ki je danes neomejen gospodar Italije, ministrskega predsednika Mussolinija, naravnost porazne besede, da je njemu in njegovi fašistovski vladi glede naš Jugoslovenov v Italiji vse ležeče na tem, da čim prej izginemo, da se čim prej raznarodimo, poitalijančimo, ali, kakor je dejal on: **asimilramo!** Torej namesto svoboščine, ki bi nam zajamčevala naš narodni obstanek, nadaljni svobodni razvoj naših narodnih osebnosti, naše kulture, našega gospodarstva, kratkoma- lo raznaroditev, naša narodna smrt! In temu namenu rabijo laški vladi vsa, tudi najnezakonitejša, vsaki božji in človeški pravici s nestrjo v obraz bijoča sredstva.

Eno takih nesramnih sredstev, so naši
Lahi v opcijskem vprašanju.

V tem pogledu preti najvišja nevarnost postojinskemu okraju, prav posebno pa itak že narodno nahuje ogroženi Istri. V postojinskem okraju, kjer prebiva naš narod poplohioma kompaktno, brez italijanskih vrinkov, in sta tamkaj narodna kultura in zavest na tako visoki stopnji, da ju najhujši pritisk ne bo mogel izlepa omajati, je položaj vendar veliko ugodnejši, to se pravi, veliko manj nevaren, kot pa v Istri, kjer je skoraj povsod med našim narodom po deželi, skoraj v vsaki občini po kako leglo italijanstva, pristnega ali pa renegatsitva, odkoder potem izhajajo potom fašijev in drugih čimteljev kar najhujši poitalijančevahni pritisk. Edina opora našega naroda v vseh takih krajih je bila predvsem naša narodna duhovščina in žnjo tudi naše učiteljstvo. Učiteljstvo je že precej izginilo takoj po prihodu Lahov v naše kraje, ker je bilo ali izgnano ali pa postavljeno pod tako brutalno nadzorstvo, da se ne more niti ganiti. Saj je v Istri več krajev, kjer so oblasti, ne da bi sploh vprašale prebivalstvo, kar čez noč izpremenile našo šolo v italijansko, in je moral naš učitelj odteji našo deco, ki nima niti pojma o italijanskem jeziku, poučevati v italijanskem jeziku. Vsaka besedica v našem jeziku je strogo prepovedana in poleg najlažje fašistovske kazni za vso mogočo grdoto pomešanega rčinega olja mu preti tudi takoišnje odstavljenje. Ali tudi tam, kjer so še ostale naše šole, je učitelj takorekoč mrtev za narodno delovanje, ker mu za vsak korak med narod preti označba »jugoslovenskega iredentskega propagandista« in potem seveda vse »zakonite« in nezakonite posledice. Saj so te dni laški listi oznanili za »jugosloven. iredentska propagandista« celo dva učitelja, ki so ju oblasti preganjale zaradi komunističke propagande!

Tako se godi našemu učitelju, če je domačin, italijanski državljani. Učitelj, ki je šele zaprosil potom opcije za italijansko državljanstvo, in bi se le količkaj narodno gibal, je sploh nemogoč. Vobče pa laške oblasti še niso, in kakor je čisto jasno, tudi ne bodo priznale nobenemu našemu učitelju italijanskega državljanstva, ako mu ne pripada po rojstvu in pristojnosti, in ko bodo njihove opcijske prošnje rešene, to se pravi, odbite, bodo moralni itak čez mejo. »Rešil se bo morda edino le še tisti, ki je »pravočasno« vrgel od sebe svoje narodno in osebno poštenje in prešel k — fašistom! Ali pa more naš narod od takega Judeža Iskarijota pričakovati kaj dobrega, je seveda drugo vprašanje.

V Istri ni ravno veliko učiteljsiva, kar bi bilo šele potem opcije moralo prositi za italijansko državljanstvo, tem več pa je v postojanskem okraju, in tako se ho zgodilo, da bo v kratkem postojanski okraj skoraj brez našega učiteljstva.

Naravnost obupne pa so razmere v Istri glede naše duhovščine. Istra ni nikdar imela dovolj domačega duhovniškega naraščaja in ga je dobivala iz sosednjih Kranjske, tudi Štajerske in celo iz Češke, ter je tako priseljena duhovščina imela

vedno večino nad domačimi. Vsa ta duhovščina je, hoteč ostati med našim istrskim narodom, optirala za Italijo vkljub vsemu najhujšemu preganjanju, kateremu je bila in je tudi še danes izpostavljena. Laški mogotci seveda vedo le predobro, da je narodni duhovnik v Istri največja ovira njihovi »asimilaciji«, vedo le predobro, da bo narod ostal trden, dokler bo imel med seboj človeka, h kateremu se bo lahko zatekel v hudih časih izkušeni, ki prihajajo nadeni, vedo tudi, da tedaj, ko popoka že vse drugo, domača beseda v cerkvi ohrani narodu vsaj še zadnjo iskro narodnega čuta: zato pa le proč z narodno duhovščino! Od vseh naših duhovnikov v Istri, ki so vložili opeljske prošnje, sta dobila ugodno rešitev samo dva, vsem ostalim so bile prošnje odbite! To pomeni, da pride v kratkem čas, ko večji del naše istrske duhovščine izgubi svojo službo, da se bodo morali izseliti, da večji del našega naroda v Istri ostane brez svoje edine opore v narodnem pogledu, prepuščen najbrezobzirnejšemu politijančevanju potom občine, šole in cerkve!

Dosedanji časi so bili hudi, zelo hudi, ker je divjal nad našim narodom v Istri ves sirovi bes laško-fašistovskih divjakov, ali pridejo še hujši, ker se sirovi sifi pridruži tudi še ves moralni vpliv vseh onih činiteljev, ki so doslej vsaj deloma že delovali v nasprotni smeri.

Vesti, ki prihajajo iz Istre o tem vedno se hušajočem položaju so naravnost pretresljive. Cele občine, ki so bile že pred par leti popolnoma naše, so danes v vsem svojem javnem življenju čisto laške. Na občini vse laško v šoli vse laško, v cerkvi vse laško. Na cesti se ne sliši več naša beseda, vse laško. V Pomjanu nad Koprom, kjer je bila občina pred vojno res v lahonskih rokah, ali je narod vendar v celoti ostal zvest svojemu jeziku in je lahonstvo med vojno popolnoma izginilo, danes ni čuti več našega govora. Po javnih prostorih, gostilnicah, se čitajo napisi, da je govor v našem jeziku prepovedan. Enako je v tistih naših trdnih slovenskih Marezigah, odkoder je tistih 15 nesrečnikov, ki jih te dni mučijo pred tržaško poroto zaradi samoobrambe proti napadu fašistovskih divjakov ob priliki predlanjskih volitev. Celo v naših nekdanjo narodno zavednih Dekanih je zapihal tak lahonski veter, da je že skoraj popolnoma odnesel vse, kar je bilo našega. Kaj naj pa še le rečem o razmerah v srednji in južni Istri, kjer je že večina ma vepsopoved naš jezik izgnan ne samo iz občin, ki so itak povsod v italijanskih rokah, temveč tudi iz šole in cerkve!

»Ne reši nas nič več!« mi je obupno
tožil te dni prijatelj iz Istre. »Vse je za
stonj! Narod je tako ostrašen, tako brez
vsake volje, prepuščen popolnoma samo
volji fašistovskih priganjačev, ki gospo-
darijo v občini, laškega učiteljstva, ki so
ga nagnali nad nas celo od tam dolj iz
Sicilije, in laške duhovščine, ki služno de-
luje s fašisti na občini in Sicilijanci v šoli,
da ga ni mogoče več dvigniti iz tega mra-
tvila. Tu je vsako narodno organizacijsko
delo, celo tudi v gospodarskem pogledu
popolnoma brezuspešno, naravnost iz
ključeno. Naših prosvetnih društev ni
več. Naša gospodarska društva, naše za-
druge, posojilnice, sploh vse, kar je držalo
pokonc našo narodno in narodnogospo-
darsko življenje, je izginito ali pa pre-
šlo v laške roke. Zasedli so, vzeli, ne da
bi bil nas kdo vprašal. Sklicali so občne
zbor in dali izvoliti, kogar so sami hoteli
našega ni nič več. Ali naj sedaj začnemo
mo iznova. Kdo? Čemu? Ko se poter-
godi isto, kakor se je zgodilo sedaj, škoda
da je nositi svojo lastno kožo na prodaj-
iščoda je sredstev, ker človek tveža svoj
življenje za prazen nič in se sredstva be-
leje porabijo kje drugje, kjer se da še kaj
doseči. V dvajsetih, kaj v desetih letih iz-
še prej, če poide tako dalje lahko napra-

nite popolnoma križ čez nas! Kar nas je starejših bomo pač še umrli z našim jezikom na ustih, naši mlajši pa bodo živeli in umirali kot Lah. Naša usoda je zapetčatenala!

Tako je govoril mož, ki je osivel v narodnem boju in je bil neomajen steber našega narodnega gibanja v severozapadni Istri vse do zadnjih časov, dokler mu nišla laško nasilje in laška zloba zlomila volje in poguma. In če se je upognil on, ki je bil kakor jeklo, kaj naj se zgodi z vsemi onimi, ki so toliko slabšeji?!

»Asimilacija« je v polnem razvoju: že izginjamo!

Politične vesti.

* Najšramotnejši in najžalostnejši pojav v Sloveniji. Žalostna je naša strankarska razdrapanost, toda izmed vseh žalostnih pojavov v Sloveniji je najbolj žalosten pojav radikalne stranke. Res je, da je več strank, katere tvorijo deloma tudi ljudje, ki niso to, za kar se izdajajo, iz prepričanja, ampak iz gotovih materialističnih interesov. Da, ako hočemo biti docela pošteni, moramo priznati, da ima vsaka stranka vsaj nekaj takih. Doslej pa pri nas v Sloveniji vendar še nismo imeli stranke, katero bi tvorili od prvega do zadnjega člana sami koritarji: stranke, katere vsi pristaši bi bili pristaši samo iz koristolovstva in niti eden iz prepričanja. Sedaj pa jo imamo; imamo jo in zove se: »narodna radikalna stranka«. Če bi pogledamo njene liste v Sloveniji, vidimo, da ni med kandidati samimi, izvzemši nosilca v mariborsko-celjskem volilnem okrožju, niti enega človeka, ki bi bil radikal iz prepričanja. Vsi, od prvega do zadnjega so postali radikali samo vsled tega, ker so vsled trenutne moči srbske radikalne stranke mnenja, da se na ta način lahko okristijo. Če je v politiki sploh kaj nemoralnega, je nastop radikalne stranke v Sloveniji gotovo višek nemoralnosti, sramotni madež, ki mora boleti vse naše pleme in radi katerega nas mora biti sram pred vesoljnim svetom. Kdor je kljub vsemu do danes še ostal idealist in optimist, ki je verjel v poštenje in nepokvarjenost našega plemena, ta mora danes ob nastopu radikalne stranke uvideti, da smo žalostno pleme demoraliziranih hlapcev. Obenem pa je družba, ki se je zbrala pri nas v radikalni stranki tudi sramotno in žalostno spričevalo za staro srbsko radikalno stranko, kateri ne moremo in nečemo odrekati gotovih zaslug, ki si jih je pridobila za staro Srbijo in za naše osvobođenje. S tem si je uničila pri nas še oni ugled, katerega je uživala doslej. Ne iz nasprotstva proti srbski radikalni stranki, ampak iz poštenje dobrohotnosti in odkritosrčnosti si upamo izreči smelo trditev, da bi bila več storila za našo narodno in državno ter končno tudi za svojo lastno stvar, če ne bi bila postavila svojih list. Njen uspeh pri volitvah je skrajno dvomljiv, v najboljšem slučaju bo morda komaj, komaj dobila en mandat v vsej Sloveniji; — za ta piškav mandat pa bo izgubila simpatije vse poštenje, značajne in še ne demoralizirane slovenske javnosti, zakaj še ta mandat bodo priborili stranki — nemški glasovi.

* Koncesije radikalcev Avstrijcem — za nemške glasove. Od znanega gospodarskega strokovnjaka, ki se je mudil te dni ob priliki pogajanj z Avstrijci v Beogradu, smo dobili poročilo, v katerem izrečno konstatira, da je celi Beograd prepričan, da je radikalna vlada dala Avstrijcem koncesije, ki so vse na račun naš Slovencev, le za nemške glasove v Sloveniji. Evo: naložbe, ki jih imajo naši denarni zavodi še izza pred in med vojno v Gradcu in drugod, imajo Avstrijci odplačati tako, da dajo za 100 K zlatega dolga sedaj za 32 K avstrijskega papirja. Naši denarni zavodi bodo zgubili krog 50 milijonov in krog 26 rajfajznovk mora v konkurz — če novi parlament ne bo vrzel take nesramne pogodbe. Dalje: Avstrijcem se morajo vrniti šulferajnske šole, lastnino Südmarke itd.; vse to je pogodbenim potom pravno prešlo v naše roke, a za par sto nemških glasov so radikali vendarle pristali v nemške zahteve. Tudi mora naša država plačati škodo, ki jo je povzročila naša vojska na Koroškem, ni pa dosegla tudi tega, da bi Avstrijci plačali škodo, napravljeno pri nas. Da se je ta pogodba sklenila baš vedaj pod volitvami, dokazuje jasno, da je to kapitulacija samo zaradi nemških

glasov za radikale. Narod pa bo te kupčije sodil in obsodil. 18. marec mora biti sodni dan za radikalne izdajce naših nacionalnih idealov in interesov.

Naša škrinica v mariborskem volilnem okrožju je prva!

Volilno gibanje. Dva shoda v Mariboru.

Maribor, 24. februarja.

Nocoj sta se vršila v Mariboru dva volilna shoda, na katerih sta govorila demokratska kandidata obrtnik Rebek in prof. Mravljak. Oba shoda sta sijajno dokazala, da se demokratske vrste od dne do dne jačajo, da vsa demagogija, blatenje in ljuto napadanje demokratov s strani rdeče, črne in zelene internacionalne, radikalni bajoneti, persekucije in podkupovanja ne morejo razdvojiti demokratskih vrst, temveč dovajajo dnevno novih bojnikov in 18. marec bo našel demokratsko fronto strnjeno kot nikdar poprej!

V mali dvorani Narodnega doma se je vršil ob 20. uri

shod za uradništvo,

na katerem je govoril uradniški kandidat profesor J. Mravljak iz Celja. Prostorna mala dvorana Narodnega doma je bila nabito polna; zastopane so bile vse kategorije uradništva, javni in zasebni nameščenci, višji uradniki in sluge, pristaši vseh strank. Zborovanju je predsedoval finančni svetnik Avgust Sedlar, o katerem so si dovolili radikaleci »slab vice«, kakor se je sam izrazil, ko so ga razglasili kot pristaša radikalcev. Povdarjal je, da je že 25 let demokrat in bo svojemu prepričanju ostal vedno zvest. Predstavil je nato zborovalcem kandidata prof. Mravlja, katerega si je uradništvo izbralo na svojem zaupnem sestanku. Orisal je prof. Mravlja, katerega pozna že nad 20 let, kot vzor moža, poštenjaka od nog do glave, kar mu priznavajo tudi najhujši nasprotniki. V drugih strankah imajo hude boje, ker je skoraj več kandidatov, kakor volilcev. Prof. Mravljak se ni vsiljeval, ni ponujal, uradništvo si ga je samo izbralo, dobro vedoč, koga si je izbralo, da zastopa njegove interese na najvišjem mestu, kjer se odloča o njegovi usodi. »Kako živimo, ne bom razpravljal,« je dejal govornik, »to čuti vsak na svoji koži. Izgubili smo že vse, tudi upanje. Le eno nam je ostalo, česar ne bomo izgubili: to je naša poštenost! Te ne bomo nikoli in nikomur prodali! To naj si zapomnijo oni, ki nas sedaj obletavajo z najslajšimi obljubami in — podlimi grožnjami!«

Burno pozdravljen je na to nastopil

kandidat prof. Mravljak.

V izbranih besedah je govornik razpravljal o položaju uradništva. Vsaki besedi se je poznalo, da prihaja iz ust poštenjaka. V celem nad enournem govoru ni bilo slišati niti ene psovke, ne natolcevanja in obrekovanja, ki se ga razni demagogi vseh barv tako radi poslužujejo v politiki, zlasti pa še v volilnem boju. Pristaši drugih strank so spontano izjavljali, da je prof. Mravljak edini mož, ki mu lahko brez pridržka zapajajo popolnoma.

Govornik se je ozrl nazaj v čase, ko je bilo uradništvo še kakor ena družina. Toda naše razjedene politične razmere so to popolnoma uničile. Ljudstvo je ostalo še vedno dobro, toda na vseh koncih in krajih se ga hoče korumpirati in ne priznava se več niti državnemu uradniku. Ni se čuditi, če so javni nameščenci izgubili nado v boljše bodočnost in so tudi v volilnem boju že apatični. Najhujši udarec pa je zadel uradništvo

razpust narodne skupščine,

od katere smo pričakovali vsaj drobtinico — našo pragmatiko. Toda strankarji so šli preko tega in uničili s tem tudi vse priprave, ki so stale ogromno trudi in žrtve. Toda še to ni bilo dovolj. Vsi kriče, kako so napredni in narodni. Toda

ko se je izdala parola za koncentracijo, se je izkazalo, da so le sebičneži in koristolovci.

Kaj nam je storiti?

Če ostanemo pasivni, se nam bo godilo še slabše, kot sedaj. Strokovne organizacije niso tako složne kot bi bilo želeli. Potrebno je, da se združimo vsi brez razlike, saj smo vsi enaki siromaki, javni in zasebni, aktivni in upokojeni. Ko bomo združeni vsi po vsej državi, bomo neodvisni od političnih strank. Danes pa temu ni tako. Dasiiravno lahko upravičeno zahtevamo od vseh strank, da nas podpirajo, se je lahko vsakdo, ki je količaj zasledoval politiko, sam prepričal, da se je za uradništvo zavzemala resno samo ena stranka. Zato se moramo nasloniti na ono stranko, ki ima za nas srce, ki je to opetovano dokazala in ki ima tudi moč, da nas uspešno podpre. To pa je

le demokratska stranka.

Zato so zaupniki izbrali svojega kandidata na demokratski listi. Zame je kandidatura velika žrtev, toda ponosen sem na to, da mi je poverjena ta naloga.

Kaj hočemo?

Štiri leta nam že obljubujejo uradniško pragmatiko. Toda te obljube so le injekcije v kadaver in mi nimamo niti toliko, da nam svoji lahko priskrbe pogreb. Največja ironija je zadnje povišanje doklad, ki pa je itak samo na papirju. Mi odklanjamo tako miloščino, zahtevamo izenačenje! Enako delo, enako plačilo. Maksimiranje se mora ukiniti! Nadurno delo se naj primerno honorira. Najbridkejši obutek navdaja uradnika, če pomisli naprej, kaj bo z družino, ki je že sedaj izročena stradanju. Vsaka služkinja je bolj zasigurana za bodočnost, kakor njena gospodinja — uradnikova žena. Ta socialna krivica se mora odpraviti! Vprašanje pokojnine se mora čimprej urediti brez razlike na to, kedaj je bil kdo upokojen. Obljubljam in vam dam svojo častno besedo, da bom zastopal vsikdar in z vsemi svojimi močmi poverjeno mi nalogo, kakor bodo zahtevala organizacije, kojih želje mi bodo najvišja povelja.

Železničarji

so skoraj še večji trpini. Njih služba je združena še z večjimi napori in težavami, plača pa tako pičila, da ne zadostuje niti za borno življenje. S podražljenjem južne železnice jim preti nova nevarnost. Stremel bom za tem, da se sprejmejo v državno službo vsaj pod istimi pogoji kot pri sedanjih upravi. Zastopal bom tudi interese železničarjev s polnim srcem.

Invalidi

so največji sotrpini uradništva. Tudi oni so doživeli z razpustom narodne skupščine veliko razočaranje. Invalidski zakon je bil že popolnoma izdelan, toda z drugimi vred je padel v vodo. Jaz sam sem invalid in se bridko zavadam, kaj je izgubil invalid. Doslej se z invalidi ni lepo postopalo in prečanske se je celo zapostavljalo, kot da so sami želeli postati invalidi. Pašič sam je izjavil na neko intervencijo dr. Kukovec: Ali hočete tudi prečanski invalidi kaj imeti? — Res je, da imamo n. pr. v Celju invalidski dom. Toda kaj koristi invalidu, če se izuči te ali one obrti, pa nima potrebnega kapitala, da bi se osamosvojil. Zato invalidom kredit in podpora, da morejo pošteno živeti!

Na delo!

Pridružil sem se listi dr. Kukovec, ker je demokratska stranka najmočnejša v državi in je s svojim dosedanjim delovanjem dokazala, da ima srce za nas. Posl. Reiser je priznan od vseh strank kot najbolj goreč delavec na polju uradniške pragmatike. Da doslej ni mogel doseči tega, kar je želel, ni njegova krivda, ampak krivda onih, ki so ga zato še napadali. Če torej hočemo kaj doseči, se moramo čim bolj združiti. Čim več nas bo, tem sigurnejša nam je zmaga. Zato vsi na delo! Vsak naj stori svojo dolžnost!

Vilarno odobravanje je svedočilo, da je prof. Mravljak, mož, kateremu vse zaupa in ki bo znal primerno zastopati interese uradništva. Predsednik zborovanja, fin. svetnik Sedlar je stavil zborovalcem le eno vprašanje: Ali si morete želeči še boljšega zastopnika svojih težej? Profesor Pirko je naglašal, da

bodo nasprotniki o kandidatih pisali vse mogoče, toda o prof. Mravlja, le, da jim je žal, ker ni na njihovi listi. Razni govorniki so se pritoževali zlasti glede maksimiranja. Nek NSS-ar je valil krivdo na demokrate, na kar mu je prof. Mravljak pojasnil, da so bili demokrati brez moči proti temu, kajti 3 slov. demokratski poslanec pač ne morejo doseči tega, kar bi jih lahko 17. Zelo lepo je zavrnil nek uradnik, ki je povdarjal, da so si uradniki tega sami krivi. Svoje kroglice so oddali raznim demagogom, ki niso delali drugega, kot hodili po dnevnicah. Sedaj se vidi, kje je poštenost doma, kje se dela in kje je demagogija. Če si hočemo boljše, bomo vsi glasovali za našega kandidata, prof. Mravlja.

Ob 22. uri je predsednik zaključil krasno uspešno zborovanje z besedami: Zvestoba za zvestobo!

Obrtniški volilni shod

se je vršil v soboto zvečer pri Oroviču. Otvoril je shod in ga vodil g. Miho Vahar. Pozdravil je iskreno kandidata pridobitnih slojev g. Rebeka, ki je burno pozdravljen — v stvarnem in drdnem enournem govoru razvil svoj program, ki ga hoče v slučaju izvolitve zastopati. Zlasti se je dotaknil obrtnega kredita, omejevanja delovnega časa v mali obrti, delavskega zavarovanja in drugih perečih vprašanj. Njegov govor, ki ga je prepletel z zanimivimi podatki iz gospodarskega življenja drugih narodov, je napravil na navzoče globok vtis.

Za Rebekom je prvobornik mariborskih obrtnikov g. Fr. Novak v markantnih potezah podal sliko, kako so pridobitni sloji skušali doseči skupen nastop vseh naprednih strank, da bi tako spravili zastopnike gospodarskega programa v parlament; kako so druge stranke to odbile in je le demokratska stranka dala kandidatu pridobitnih slojev možnost izvolitve. G. Novak je tudi ožigosal postopanje namestnika Hribarja osiroma njegovih pandurjev, ki so njemu — g. Novaku — pošiljali pisma in obvestila, da bodo skrbeli za pokritje deficita obrtne razstave, če se vdnja radikalni stranki. Odločno je obsodil take sramotne politične kupčije.

G. Kežar je pozival obrtnike v složenemu nastopu, dr. Serbec je Smrkar sta med burnim odobravanjem navzočih obsodila podlo pisavo klerikalnih tukajšnjih listov, g. Šoštarčič se je v imenu trgovcev izjavil solidarnim z obrtniki.

Vsi navzoči so se zavezali, da bodo storili vse za izvolitev svojega stanovskega tovariša.

Volilni shodi v okrožju.

V marenberskem okraju

so imeli v nedeljo kandidati gg. Gumzej, Rebek, Franc in Peter Mravljak zaupni sestanek na Muti, javni volilni shod v Marenbergu in volilni sestanek v Vuhredu. Na Muti so socialisti pod županovim vodstvom zasedli lokal, dasi ni bil napovedan javen shod. Naši zaupniki so šli v privatno stanovanje. V Marenbergu se je zbralo pri Brudermanu nad 100 kmetov in obrtnikov iz okraja. V Vuhredu je bil lep sestanek zaupnikov. Na vseh treh shodih so kandidati razvili svoje programe. V Marenbergu je skušal socialist Bajt dobiti svojega predsednika, pa so se za njegovega kandidata dvignile le — 4 roke, vsi ostali pa so glasovali za g. notarja Kolseka kot predsednika. Ko je koncem zborovanja začel Bajt kvasiti, so se zborovalci dvignili kakor en mož in so ga pustili govoriti praznim stenam in zabavljaskemu učitelju NSS-aru Lešniku, ki mu je sekundiral. Svoj čas od socialistov zapeljano ljudstvo obrača hrbet tem lažij prijateljem.

V Jeruzalemu

je imel v nedeljo naš kandidat g. L. Petovar sijajno ljubičanski shod, sklican v centru naših ljutomerskih gor in krajevnega volilnega odbora. Predsedoval je g. Vinko Polak. Bilo je nad 200 samih volilcev. G. Petovar je razvil svoj gospodarski program, orisal politični položaj ter dejansko stanje viničarskega vprašanja. Burno pritrjevanje navzočih je bilo dokaz, da je govoril ljudstvu iz srca.

V rogaškem okraju

so v soboto zvečer zborovali naši kandidati gg. dr. Kukovec, Puklavac in Malgaj pri Sternu na Slatini. Kier je bila

—□—

Iz Prekmurja. Zelo zanimivo za Prekmurje je dejstvo, da katoliški duhovniki razun Klekla sami priporočajo jugoslovansko demokratsko stranko. Govoril sem o ti zadevi z večimi gospodi duhovniki, pa vsi z malo izjemo so mi pritrdili, da je program stranke pošten in da se z njim lahko stopi tudi pred bivšega klerikalnega prekmurskega poslanca Klekla iz Črenšovskega brloga, ki ravno zdaj v svojem časopisu »Novine« z dne 18. t. m.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Slovenska ulica 7. 213 Telefon št.100.

Maribor. 26. februarja 1923.

m Žebot definitivno imun. Zadnjič razpisana razprava o tožbi dr. Reismana proti Žebotu je bila preložena za torek, 27. februarja, ko bi se imela vršiti tudi razprava o tožbi naprednih akademikov, katere je Žebot z izredno surovostjo zmerjal na Glavnem trgu, ne da bi mu isti le kolikšni rekli. Iz svoje znanosti

m Glasbena Matica v Mariboru se nahaja v velikih finančnih stiskah. Prošnje za podporo in osebna posredovanja pri ministrstvih za prosveto in finance niso imela uspeha »ker ni kritja«. Naši podporniki iz dežele so za vzdrževanje lastnih prosvetnih in kulturnih društev. Pokrajinska vlada molči, ko naše finančno stanje vedno glasneje kriči po ozdravljenju. Porabiti smo morali vse nam naklonjene ustanovnine (ki se bodo zopet povrnille), da krijemo najnujnejše mesečne izdatke. In vendar bi zaslužil naš zavod, ta edina glasbena šola v našem mestu, na katerem dobiva poduk 340 učencev in na katerem poučuje 5 rednih in 4 pomožni učitelji, več uvaževanja in upoštevovanja. Uverjeni smo, da je naše občinstvo, ki ga različna društva dan za

m Lastniki psov, pozor! Mestni magistrat mariborski razglša: Z ozirom na dejstvo, da se je v zadnjih dneh klatil in obgrizel več oseb v mestnem območju kakor tudi v območju tuk. okrajnega glavarstva velik pisan pes, ki je kazal vse znake pasje stekline in ki se ga kljub marljivim poizvedbam do sedaj ni moglo vloviti, odrejam ponovno v svrhu zatiranja pasje stekline na podstavi §§ 41 in 42 živ. kuž. zak. z dne 6. avgusta 1909, drž. zak. št. 177 in izvršilne naredbe k temu zakonu z dne 15. oktobra 1909, drž. zak. št. 178 za celo mestno občino: 1. Strogi pasji zapor; 2. pse, katere se jemlje na cesto, je zavarovati z varnim nagobčnikom, ki zabrani grizenje in popadanje, in se imajo vsi psi voditi na vrvice; 3. vsi drugi psi morajo biti pripeti noč in dan na zanesljivi železni verigi; psi, ki služijo kot varni in ki so priključeni pri dvorcih (hišah), morajo biti zavarovani v zaprtem prostoru tako, da je vsak pobeg in poškodba oseb izključen in dostop tujim psom nemogoč; 4. vse mačke morajo biti varno zaprte; 5. prepovedano je jemati pse v gostilne, kavarne in druge javne prostore (trgovine, mesnice, zabavišča). Kakor je tudi prepovedano, da bi se pse, ki se vodijo po javnih vrtilih in nasadih, prosto pustili okoli tekat; 6. psi, kateri ne bi bili po teh določbah zavarovani, oziroma bi se zasačili brez znamk, nadalje prosto stikačoče mačke, se morajo brez izjeme usmriti. Pri tem se posebno pripomni, da se morajo psi, kateri so se videli neprimerno zavarovani ali brez znamke, tudi pozneje na stroške lastnika odvesti in pokončati; 7. konjač bode v presledkih loviti pse brez nagobčnika ali znamke in pse, ki se objednem ne vodijo na vrvice, ter pse in mačke, ki tekajo prosto okoli. 8. Ker se ni dognano, če ni ta pes še drugih oseb in živali vgriznil, se naroča, da je vsak tak slučaj semkaj prijaviti; 9. prestopki tega razglasa se bodo kaznovali po kazenskih določilih živ. kuž. zak. in naredb. dež. vlade za Slovenijo št. 21 iz leta 1920; 10. z ozirom na jako nevaren značaj pasje stekline, ki se prenese tudi na ljudi, pričakuje mestni magistrat, da se prebivalstvo natančno ravna po izdanih predpisih; 11. pasji kataster ostane v veljavi in so posestniki psov dolžni javiti vsako izpremembo o stanju psov, zlasti vsako umljivo obolenje, pogin, pobeg, kotenje in to najkasneje fekom treh dni v svrhu zabeležbe v katastru in pa morebitnih nadaljnjih odredb.

Repertoire:

—□—

Izgubil se je na dvorišču pri gledališčnem
ščipalnik. Izgubitelj ga lahko dvigne v
gledališki pisarni.

Mihel Zevaco:

Markiza Pompadour.

Zgodovinski roman. — Poslovenija
Rosandra.

(Dalje.) (38)

Henrik d' Etioles se je globoko priklonil, — potem se zopet počasi vzravnaval ter se odločno postavil. — V njegov obraz se je začrtala guba groznice, — strašne in grozovite; — njegov glas je postal hreščeč:

»To je že drugič, da me spodite, a pazite se, da se to ne pripeti i tretjič. — Ubogal bi vas, — a potem! — Ali ne, še hočem potrpeti! Poslušajte me. — Med nama dvema je veliko nesporazumljenje. Vi me zaničujete, a jaz, — jaz vas ljubim! —

Ivana se je tresla po celem životu. — Ne — ni hotela poslušati dalje, — vse, vse rajši, kot trpeti še nadalje njegovo prisotnost. —

»Pazite gospa,« — je še rekel d' Etioles. »Vi hočete ponoviti kretanje, ki bi stal jako drago nad vse! — Ali ne razumete še? — Razložiti vam hočem. — Ako še ponovite ono kretanje, vas bodem ubogal, ali pa veste, kaj se bode potem zgodilo? — Čez nekaj časa pride v mojo pisarno nekdo, ki mi prinese list v podpis. — Čisto priprost list, — dokaz sleparij vašega očeta! —

Ivana je poslušala z prestrašenimi očmi. —

D' Etioles pa je nadaljeval:

»Tedad poslušajte, — če ta oseba pride in me ne dobi, je jasno, da ne bom mogel podpisati, — ali če mi ponovite, da moram iti, — tedaj bodem ubogal. — A to nas bo drago stalo, jako drago, — posebno pa njega, čeprav tudi mene, ker imam rad svojega strica, — ali kakor rečeno,

vas in njega, če ima rad svojo glavo, bo to stalo jako drago! —

Ivana je omahovala. —

A pokveka je prekrizal roki na prsih. — Masko silne ironije je opustil in s trdnim, hripavim glasom je dostavil: »Sedaj govorite gospa, — ali naj grem?« —

Ivanina roka, ki je že kazala vrti vratom, je težko padla ob bok. — Sklonila je glavo, in uničena, premagana je pustila, da so se ji solze potakale po licu, — ni jih skrivala. —

Henriku d' Etiolesu je hušknil podel smeh zmage preko grdega lica. —

Potem pa je s tihim glasom vprašal: »Ostanem torej?« —

Nepremično kakor živ kip žalosti ni odgovorila. —

»Ali ostanem?« — je ponovil njen soprog. — In skušajoč podati svojemu glasu izraz strasti, je nadaljeval:

»Ljubim vas Ivana, — res vas ljubim, treba je, da vam to povem, sodite me kakor hočete, da sem podlež, zločinec, — vse to sem iz ljubezni. — Me razumete? Da iz ljubezni. — Da vi postanete moja, storilo bi še vse drugačne zločine nego ta, s katerimi sem vam grozil. — Če vas bi moral izgubiti, bi moral umreti. — Ne verjemite mi, kar sem vam rekel pred poroko. — resnica je le, da vas ljubim! Ako bi vas kdo prevzel, ako bi zvedel, da ljubite koga drugega...« —

Ivana se je nehote zdrznila. —

»... in da vas tudi on ljubi, jaz bi ga ubil!« —

In zopet se je zdrznila uboga reva. —

»Naj bi bil še tako daleč, še tako visoko, jaz bi došel do njega, kajti jaz vas ljubim in ljubezni ni nemogoče ničesar. Ali mi verjamete vsaj? — Ali verujete ti blazni strasti, ki me uničuje, ki me spodjeda, — mene tako slabotnega, grdega, ostudnega?« —

Da, Ivana je verjela, — on je to spo-

znal v njenem izrazu obraza, ki je skraj izražal pomilovanje. —

Dobro je igral svojo ulogo, — njegov glas je postal goreč, — njegove kretnje so bile skoro blazne. — Ali če bi bila imela Ivana toliko poguma, da bi mu bila pogledala v obraz, tedaj bi bila videla, da je ostal pogled tega ljubezenskega blazneža mrtev, leden, brez ognja. —

A ona ni pogledala, — njena misel ni bila prisotna. —

Besede, ki jih je govoril Henrik, so pač dospevale do njenih možgan, — fraza: jaz vas ljubim, ji je prišla do duše.

Počasi se ji je prilil, a si ni upal dotakniti se jo, — sedaj se ji je popolnoma prilil, in v jedri enih divjih kretnj je vzel robec iz žepa, ga vil in potem približal svoje roke njenemu obrazu, — a svojega držal bolj ko mogoče nazaj. —

»Ljubim vas Ivana,« — je nadljeval ter opazoval njen obraz, — »nikdo vas ni ljubil tako! — Moje srce ljubi le vas! — Le za vas hočem bogastva in oblasti! — Ivana, — poslušajte me, — ljubim vas, — jaz vas ljubim!« —

Že nekaj trenutkov se je polastila Ivane čudna otrplost, — čutila je neznanu potrebo spanja. —

Hotela se je premagati, — premagati spanec, — ali zastoj; oči so se ji zaprle.

»Ljubim vas, ljubim vas, — ah da, — ti si v mojih rokah, — Ivana ti si moja!« — Kakor v težkih sanjah se ji je zdelo, da padajo te besede v njeno dušo, — čutila je še, da jo je Henrik d' Etioles objel, jo vzdignil, — potem pa je trdno zaspala. —

Henrik jo je položil na posteljo. Potem je še pritisnil k njenim ustnicam svoj robec in ga držal za dve tri minute, ponavljajoč:

»Ljubim te, Ivana, — moja si, kakor da bi hotel, da se vtisnejo te besede v dušo Ivane neizbrisno. —

In nadaljeval je zopet:

»Ljubim te, Ivana, veruj mi, — le iz

ljubezni sem postal tak podlež v tvojih očeh, — ali veruj mi, — spreobrnili se bodem še, — Ivana, — ker te ljubim in tudi ti me bodeš še ljubila, draga moja Ivana, oboževana!« —

In ko je videl, da je obležala nepremično, — ko jo je še stresal in se prepričal, da je v globokem snu, iz katerega se ne bo prebudila prej kot čez več ur, tedaj je zavrnil robec, ter ga stavil v žep.

Potem je skomignil z ramami ter se brezsrčno rogala:

»Uff, — to pa res ni bilo kar si boš, ali konečno je vendar dovršeno; — sedaj sem jaz gospodar!« —

XIII.

Franc Damienš.

Henrik d' Etioles se ni več pobrigal za nevesto, ki je mirno ležala na postelji, niti pogledal je ni več, ampak šel k skrivnim vratom. — Privzdignil je zastor, — pritisnil na skrivno vzmet in vratica so se odprla. —

Vrata je pustil odprta — šel skozi oblačnico ter stopil v sobo, ki je bila le malo razsvetljena, — bila je to nekaka jedilnica za dve osebi, — velika jedilnica se je nahajala v pritličju. —

Tu ga je pričakoval mož, ki je stal trdno, nepremično pri vratih. —

Kakor zaupnik-sluga je nosil temno obleko, brez našivov in znakov, — skoraj kot meščanska obleka, — ne služabniška livreja, — le barva in kraj sta bila stroga in resna. —

Gotovo je bil ta mož zatopljen v svoje misli, kajti slišal ni niti, ko je vstopil d' Etioles in se zdrznil, ko ga je le-ta prijel za roko. —

Bil je to Franc Damienš, — prašni potnik iz goljave pri Romitoriju, bil je isti, ki je hotel podati svojo prošnjo v palači Argenson, — isti, katerega je povabil d' Etioles v svojo kočijo. —

(Dalje prihodnjč.)

Kultura in umetnost

Premiera Schönherrijevega igrokaza.

»Ono« v soboto zvečer je uspela popolnoma. Gledališče je bilo zadovoljivo zasedeno. Oder je kazal poskus moderne tehnične režije, kolikor je ta v naših finančnih razmerah mogoča. Ga Bukšekova in g. Bratina sta podala v zdravniku in njegovi ženi svoje najboljše kreacije. To ni bila igra, to je bilo globoko doživljanje. Pretresljivo sta ponazorila konflikt med teorijami in življenjem, med vedo in materinstvom. Občudovali smo virtuosno psihološko interpretacijo obeh naših tragedov. Tudi v gledalcu je igra izkazala globoko brazdo, ki ne bodo zabrisane tako kmalu. Občinstvo, ki je bilo ob koncu igre pod globokim vtisom tragičnega konca, ni štedilo s priznanjem. Obširnejšo oceno prinesemo v jutrišnjem podlistku izpod peresa g. St. Tomana. B.

»Za Sokolski dom« je daroval brat Slachta solastnik Grajske kleti mesto venca na krsto dr. Tavčarju znesek 100 Din. Isti brat je pred kratkim daroval v isti namen 2500 Din. Naj bi našel mnogo posnemovalcev! Zdravo!

Brzjavna poročila

VRNITEV AVSTRIJSKE DELEGACIJE.

Beograd, 25. februarja. Včeraj je odpotovala avstrijska delegacija z dr. Seiplom in dr. Grünbergerjem. Delegacija se je odpeljala z brzovlakom, ki zupusti Beograd ob 9.40 in kateremu je bil pripet salonski voz. Od odhajajočih delegatov so se v imenu vlade poslovili ministrski predsednik, zunanji in pravosodni minister. Kralj, ki zaradi bolehnosti ni mogel delegacije sprejeti, je poklonil dr. Seiplu in dr. Grünbergerju svojo fotografijo z lastnoročnim podpisom.

Zagreb, 26. februarja. Včeraj zjutraj je pasirala Zagreb avstrijska delegacija, ki se je vračala od pogajanj v Beogradu. Delegacija so na kolodvoru sprejeli in pozdravili predstavitelji oblasti. Dr. Seipl je sprejel poročevalca »Novosti«, kateremu je izjavil, da je cilj njegovega potovanja dosežen. Nekatera vprašanja, ki vsled pomanjkanja časa niso mogla biti rešena, bodo predložena mešani komisiji, ki jih bo zaporedoma reševala. S posebno pozornostjo so tre-

tirali vprašanje tranzitnega prometa z Avstrijo in obmejnega prometa. Sklenjene so bile olajšave glede izdajanja in vidiranja potnih listov. Delegacija si je z avtomobilom ogledala Zagreb in okolico ter ob 11. uri nadaljevala potovanje na Dunaj.

POGREB GRGE TUŠKANA.

Zagreb, 26. februarja. Danes dopoldne se je vršil pogreb pokojnega dr. Grge Tuškana, ki so ga prepeljali iz Siska v Zagreb. Veličastna povorka se je razvila od državnega kolodvora. Pogreba so se udeležili številni predstavniki državnih uradov, političnih in kulturnih društev in mnogo naroda. Pogrebne svečanosti je opravil nadškof dr. Ante Bauer ob asistenci številne duhovščine. Rekvizit je pel nadškof v hrvatskem jeziku. Pogreba so se udeležili med drugimi min. n. r. Svet. Pribičević, predsednik narodne skupščine dr. Edo Lukinič, in mnogo zastopnikov demokratičnih organizacij. Pred krsto so nesli odlikovanje pokojnika, red sv. Save II. razr., za krsto pa je stopala pokojnikova obitelj v seljaški narodni noši. Na kolodvoru se je poslovil od pokojnika predsednik zagrebske univerze prof. Janeček, na grobu dr. Račkaga pa dr. Edo Lukinič. Njegov govor je napravil na navzoče globok utis. Imenom jugosl. omladine se je poslovil od nepozabnega dobrotnika podpredsednik Blašič.

Ljuba Davidović o hrvatskem vprašanju.

Beograd, 26. februarja. Te dni se bo vršilo v Beogradu veliko demokratiško zborovanje, na katerem bo predsednik Ljuba Davidović zavzel svoje stališče k hrvatskemu vprašanju. Za to zborovanje vlada v vseh krogih veliko zanimanje.

BORZA.

Curih, 26. februarja. (Izv.) Predborza. Pariz 32.15, Beograd 5.125, London 25.05, Berlin 0.0235, Praga 15.75, Italija 25.55, Newyork 532.50, Dunaj 0.007475, žigosane krone 0.0075, Budimpešta 0.18, Varšava 0.013, Sofija 3.10, Bukarešta 2.60.

Zagreb, 26. febr. (Izv.) Pariz 6.28—6.30, Švica 19.50—19.60, London 4.88—4.90.

Objave.

§ Sveňgalijev večer se vrši v četrtek dne 1. marca v Götzovi dvorani. Na sporedu so zanimive točke iz telepatije in

sugestije, med njimi: football-tekma Maribor-Zagreb, indijska noč, brivnica, aktovka »Mirna stranka«, medij kot detektiv Harry Hille zasleduje kriminalni slučaj in drugi najnovejši eksperimenti. Vojaška godba. Svengali je imel zadnje mesece mnogo uspeha v Beogradu, v Novem Sadu in v Subotici.

Poslano.*

Gospod višji stavbeni svetnik Adolf Bäumel, obl. poobl. civilni inženir, je imenovan z ministrskim odlokom Pr. br. 84 z dne 22. februarja 1923 za poklicnega

zastopnika strank v patentnih, znanih, vzorčnih in znamenjskih zadevah, je bil danes zaprisežen in vpisan v uradni seznam patentnih inženirjev za kraljevino S. H. S.

Svojo »Patentno-inženirsko pisarno« je otvoril v Mariboru, Vetrinjska ul. 30. Vodstvo pisarne je prevzel gospod dr. techn. R. Böhm, rojen Mariborčan, ter je začel z današnjim dnevom poslovati.

*) Za poslano uredništvo ne odgovarja.

Ne pozabite naročnine!

Mala oznanila.

Vzgojiteljica, samo Slovenka, k trem otrokom v starosti od 6 do 10 let, katere je zmožna pomagati otrokom do 5. razreda ljudske šole ter zna tudi nekaj šivati, se takoj sprejme. Naslov v pravi. 408 3-1

Išče se za Zagreb perfektna kuharica, katere zna dobro kuhati in sobarica, ki zna nekaj šivati. Mesečna plača 800—1000 K. Nastop službe takoj. Predstaviti se pri g. Galovcu, Krčevina, Aleksandrova cesta 157. 406 2-1

Parni kotel, stojič, 7 atm., v prav dobrem stanju, je na predaj. Pojasnila daje Karl Zolokar, Tattenbachova ul. 25. 409 3-1

Posvetstvo, s hišo in gospodarskim poslopjem, vrtom, travniki in poljem, skupno 6 orarjev zemlje, se radi selitve takoj proda. Cena 900.000 K. Jakob Grašič, gostilničar, Bohova, pošta Hoče. 410

Hoteli, zavodi, pozor! Proda se izvrstna peč za peko kruha (dvakrat po 4 kolače) in sušenje sadja; zunanji železni, znotraj obzidana s sametno opeko, t. v. »Welsia-Reformwerke« na koleseih. Se postavi kjerkoli, ter takoj porabna. Služi vsake vrste kurivo. Točno navedile zraven. Šele male rabljena. Več ustmeno ali pismeno pri lastniku M. Skuhala, Jurjski vrh 1, pošta Ger. sv. Kungota. 404 2-2

Starejše letnike »Zvona« in »Dom in sveta« kupim. — Ponudba z napovedjo letnika in cene pod »Gruden« na upravo. 400 3-2

Meblirano sobo

veliko zračno, električno razsvetljavo, poseben vhod po mogočnosti z uporabo kopalnice in glasovira, išče gospod za takoj ali pozneje. Plača dobro. Cenjene ponudbe pod »Ugodnost« na upravo. 405 2-1

Semena

Pristopajte

vrtnice in sadna drevja, se dobe pri »VRT«, Džamonja in drugovi, družba z o. z., Maribor, Copova ulica. Zahtevajte cenik. 407

Perilo,

2595 78-23

klobuke

dežne plašče,

čevlje, gamaše, dežnike, palice, ter razno modno in galanterijsko blago v veliki izbiri, najceneje pri

JAKOB LAH, Maribor, Glavni trg 2

1^a Portlandcement

dobavlja 393 3-6

»Gradivo«, trgovaško društvo Zagreb

Bogovičeva ulica 3.

Brzjavni: Gradivo.

Telefon 465.